

RUUSU-RISTI

TOTUUDENETSIJÄIN AIKAKAUSKIRJA

TIETÄJÄ, perust. 1905

Pekka Ervast.

Pekka Ervast, Suomen kansan ja ihmiskunnan suuri auttaja! Kun Sinä nyt olet jättänyt fyysillisesti näkyvän majasi, et kuitenkaan ole jättänyt meitä, joita täällä vii-pyessäsi opetit ja opastit, etkä työtäsi Jumalan ja totuuden kirkastamiseksi, työtä, jonka valveutunut henkesi aloitti jo kaukaisia aikoja sitten. Ei, sillä yhähan elät opettajanaamme, yhähan jatkat työtäsi, vaikutat omasta maailmasta minuuksiimme, olet rakentamassa sitä „temppeeliä“, joka kerran on oleva vielä pimeydessä elävän ihmiskunnan jumalainen asunto.

Mutta sittenkin on eräs tärkeä vaihe ikuisuusvaelluksessa päätynyt, vaihe, jonka ulkopiirteet mekin aistimaailmaan sidotut ihmisolennot saatoimme havaita, 58 vuotta kestänyt ajanjakso, jolloin näkyvänä vaelsit ja toimit keskuudessamme. Miten lyhyt olikaan tämä ajanjakso, ajattellessamme kuluneita vuosia, miten pitkä, ajattellessamme suorittamasi työn määrää, herätteiden ja viitteiden lukuisuutta, jotka Sinulta saimme.

Miten ylevän kaunis olikaan tämä maisen elämäsi latu, miten korkeaan vireeseen viritetty sielusi soitin, miten elämäsi ajattelemisen tuottaakaan iloa ja rauhaa, uskoa ja luottamusta, miten siihen syventyminen velvoittaakaan totuutta etsimään, ikuisuutta löytämään.

Ensin kiinnittää mieltämme pieni Petter Elias, lapsi, jonka katseessa on taivaan kuultoa ja kirkkautta, mutta samalla vielä oudolta näyttävän maailman herättämä ensimmäinen ihmettelevä kysymys. Näemme hänet herkän

ja aavistelevaisen äitinsä ja periaatteissaan lujan isänsä vieressä luottamuksella ja rakkaudella kiintyvän näihin sekä häntä nuorempiin sisaruksiin, mutta ymmärrämme samalla, että lapsen henki leijailee ikäänkuin tämän perhepiirin yläpuolella näin varhain kokien ihmisten mystillisen ykseyden.

Näemme sitten yhä elämänjuoksuasi seuraten, miten surut saapuvat. Näemme sinut viisivuotiaana lapsena tus-kissasi vaikeroivan, kun ei Sinulle tarjota tilaisuutta soiton viljelemiseen ja ajattelemme: „Miten tietoisien täytyykään sen hengen olla, joka viisivuotiaassa lapsessa kykenee tuollaisesta syystä kärsimään.“ Näemme Sinut 8-vuotiaana seisovan armaan äitisi kuolinvuoteella, äidin, joka oli ohjannut Sinun ensimmäisiä askeleitasi rakkauden Jumalan ymmärtämiseksi. Ja sitten huomaamme, miten suru ja ikävä yhä enemmän synkistyyttää sieluasi. Maa ei olekaan kaunis, ihmiset eivät olekaan hyviä, elämä on täynnä ristiriitoja, valhetta, niin, pahuuttakin. „Tämä ei ole mahdollista, näin ei saa olla“, ajattelee yhdeksän- ja kolmetoistavuotias kiivailija, jonka sielussa asuu sammumaton oikeamielisyyden vaatimus, ja hänen sieluansa kuohuttavat tuon tuostakin pyhän suuttumuksen myrskyt.

Mutta 14-vuotiaassa hengen johtovalta tulee näkyviin. Kosmillisen Kristuksen ensimmäinen voimakas kosketus tekee Sinusta sen mestarin seuraajan, jonka käskyjä ei nuori mainen persoonallisuutesi vielä ulkonaisesti tunne.

Rinnan tämän henkisen kehityksen kanssa kasvaa älysi, laajenee harrastustesi piiri. Syntyvät poikavuotesi sadut ja kertomukset, kielten opiskelu, mietteet ja ajatelmat.

Niin olit Sinäkin valkolakkinen ylioppilas, jonka loistavat arvosanat ovat omiansa kiinnittämään Sinuun isän kunnianhimoiset toiveet ja opettajien korkealle viritetyt odotukset. Mutta Sinulle merkitsee paljon enemmän, että vuosi 1894 toi Sinulle teosofian valon, joka salaman tavoin valaisi Sinulle ongelmia, joita olit kiihkeästi pohtinut. Sillä, kuten eräs nuoruudenystäväsi täältä pois siirryttyäsi to-

distaa, harvoin on sillä tinkimättömällä voimalla etsitty totuutta, jolla Sinä totuutta nuoruudessasi etsit. Eikä edes teosofian tuottama älyllinen ja innoituksellinen varmuus voinut Sinua tyydyttää. Tahdoit tietoa, joka samalla oli osaamista, taitamista, tietoa, joka oli omakohtaista ja elettyä, kriittisimpiäkin vaatimuksia täyttävää, ja näytti, mikä ihminen oli elämän kokonaisuudessa, mikä Sinun asemasi oli ihmiskunnassa.

Mihin tehtävään on ihmiskunta kutsuttu? Mitä varten olen olemassa? Onko olemassa Jumalaa, tarkoitusta? Kuinka keskittyikään koko mielesi ja olemuksesi näihin kysymyksiin, ja tällöin oli vain ehdoton ratkaisu Sinulle ratkaisu. Suurinta tuskaa seurasi suurin kirkkaus. Se, mitä tapahtui Sinulle lokakuussa vuonna 1896, ei tapahtunut vain Sinua varten, vaan tuhansia varten, mutta ihmiskuntaa ajatellen olitkin totuuden tahtonut löytää.

Kosmillisen Kristuksen tajunta laskeutui Sinuun, täytti Sinut. Sinä, joka lapsesta saakka osait elää henkistä elämää, Sinä, jonka sydän vuosien vierieessä täyttyi yhä suuremmalla rakkaudella, Sinä nousit uuteen ja samalla ikuiseen todellisuuteen, siihen todellisuuteen, jossa henkesi jo ennen syntymääsi oli elänyt ja toiminut.

Ja sittenkään et vielä tähänkään pysähtynyt. Vaikka tiesitkin ikuisen valkeuden maan todelliseksi, tunsit, että et vielä tälläkään tiedollasi voinut riittävästi auttaa ihmiskuntaa. Vielä oli tärkeitä ongelmia, joiden ratkaisemattomuus oli monelle ihmiselle ainaisen tuskan ja epätoivon lähde. Sinä jatkoit etsintääsi, Sinä jatkoit mietiskelyäsi, jatkoit puhtaita ponnistuksiasi. Niin astuivat mestarit ja Mestari Sinun elämäsi ja Sinut tunnustettiin Veljeskunnan jäseneksi ja ihmisten henkiseksi auttajaksi, ja elämän jatkumisen ja kehityksen ongelmat paljastettiin Sinulle.

Melkein kuin maasta Sinä poljit esille henkisen liikkeen täällä Suomessamme. Sinä vavahduttit sielujen syvintä, kutsuit ihmisiä totuutta etsimään, Kristusta seuraamaan. Teosofinen seura perustettiin, se kasvoi, sen aatteet levi-

sivät laajalle. Sinä olit tunnustettu johtaja, kunnioitettu opettaja.

Mutta, niinkuin välttämättömältä näytti, seurasivat siten aatteellisten ristiriitojen ajat. Arvovaltasi asetettiin arvovaltoja vastaan. Monet ymmärsivät ja seurasivat Sinua. Toiset uskoivat ja luottivat enemmän kaukaisempiin johtajiin ja opettajiin, usein myöskin omaan älykkyyteensä ja arvostelukykyynsä, jonka luulivat Sinun tietoaasi pätevämmäksi. Mutta Sinun äänesi oli selvä ja kirkas: „Maailmansodassa taistelevat valtat ovat kaikki väärässä. Mitä enemmän äly ja salatieteelliset kyvyt prostituoidaan palvelemaan sodan ja väkivallan asiaa, sitä enemmän muuttuu sota mustaksi magiaksi, on itsessään mustaa magiaa. Todellisen teosofin tulee rukoilla vain rauhaa, vain sopu-sointua“, selitit. „Älkäämme pyrkikö valtiollisin ohjelmin muuttamaan maailmaa, vaan muuttukaamme mieluummin omassa sydämässämme“, puhuit edelleen. Vasta kun ihmiset muuttuvat Kristuksen seuraajiksi, voi maailmakin todenteolla muuttua siksi paratiisiksi, joksi sen on määrä muuttua.

Suuret totuudet ovat aina miekan tavoin lävistäneet ihmiskunnan tajunnan, ne ovat kylväneet myrskyä ja henkien taistelua, särkeneet jopa perhe-elämän läheisen piirin. Kun teosofian sanoma H. P. Blavatskyn välityksellä julistettiin maailmalle, kohosi vihan myrsky sekä kieltäjien että uskovaisten leireistä. Jo silloin kun Sinä nuoruudessasi luovuit kaikesta, uhrasit kaikkiesi totuuden alttarille suuren elämän hyväksi, jouduit ahtaille perheesi ja sukusi piirissä. Mutta Sinä voitit vastukset ja omaisesi tunnustivat Sinun voittosi suuruuden ja alkoivat seurata Sinua. Kun Sinä miehuutesi päivinä välähdytit totuuden kirkkaita salamia, sait kokea ennakkoluuloihinsa ja mieliaatteihinsa tarrautuvien ihmissielujen vihan. Mutta moninkerroin voimakkaampi oli kuitenkin rakkaus niiden sydämissä, jotka siinä suhteessa olivat armoitettuja, että he saivat nähdä Sinun sielusi kauneuden ja tiedon aarteet paljastettuina.

Leikattiin vuosi 1920. Silloin syntyi Ruusu-Risti, Sinun työsi synnyttämä lapsi, josta paljon olet toivonut, josta yhä toivot, että se jaksaa ja tahtoo kulkea Sinun jälkiäsi, ottaa Mestari Kristuksen oppaakseen, voittaa Sinun voitoksi, löytää Sinun löytösi.

Juhlallisia ovat nämä kaksi viimeistä seitsenkierrasta olleet. Valtaavia ja puhtaita tunteita on ilmentämäsi kauneus herättänyt, järkeämme ja ajatustamme olet terästännyt, totuuden tahtoa, syvemmän ja ihanteellisemmän elämäntäytännön tahtoa olet meistä esille kutsunut. Ja juhlallisin oli sittenkin lähtösi hetki, jolloin kätesi siunasi meitä ja huulillasi värähtelivät maagillisen voiman kannattamat ja samalla niin lempeän sydämelliset sanat: „Menkää rauhassa“.

Pekka Ervast, kuninkaallinen sielu! Sinun elämäsi oli merkillinen taru, satu ja seikkailu, niinkuin vain aniharvojen ihmisten elämä on ollut. Ja sittenkin vielä ihmeellisintä satua ihmeellisempi, sillä se oli todellisuutta. Viimeinen vuotesi, jolloin valtameri ja manner erotti sinut syntymämaastasi, viimeiset päiväsi, jolloin saavuit uuden sanoman tuojana takaisin joukkoomme, tuo kaikki oli kuin suuren sävellyksen loppunousu, kuin jumalallisen näytelmän ratkeaminen lopulliseen taivaalliseen selvyyteensä. Opettaja, johon jo nuorena tutustuit, kutsui Sinut luokseen. Näkyväisessä hahmossasi astuit lumottuun linnaan, jossa enkelit hallitsivat. Mitä ennen olit tietänyt timantin kovuuteen ja kirkkauteen verrattavalla varmuudella, sen Sinä nyt tiesit vielä tuhat kertaa varmemmin. Pitkin maallista elämääsi olit saanut palaa yksinäisenä valona, nyt sait yhtyä valomereen, missä monet tulet leimusivat.

Olet jättänyt meille näkyväisiksi todistuksiksi kirjoisiasi piilevät tyhjentyttömän henkisen tiedon aarteet. Olet jättänyt meille esikuvan elämällä elämäsi etsijänä ja päättämällä sen voittajana. Ja ennen kaikkea on tällöin ehkä omiansa vavahuttamaan meidän sielujamme Sinun sydämesi, suuri ja heikko sydän, joka kykeni jakamaan

meille kaikille myötätuntoa, elämään tuhansien ihmisten persoonallisissa huolissa ja ahdingoissa, tappioissa ja voitoissa, suremaan ja iloitsemaan heidän kanssaan, rakastamaan ja antamaan anteeksi, samalla kuin ihmiskunnan suuret huolet elivät siinä.

Mitä Sinulle jo suuremmalla suulla on sanottu, kaikkoon vielä julki tuhannesta sydämestä. Ole kiitetty, ole siunattu!

S v e n K r o h n.